

EMLÉKEK A HEGYRŐL, A HÁZRÓL, A NÉMÁSÁGRÓL

*„És magadra maradva
fordulsz Északnak, hol minden, minden
fény nélkül a halálba rohan. És ellenállsz.”
(Salvatore Quasimodo)*

A HEGY ELŐTT ÁLLOK, MIKÖZBEN
ARCOMRÓL PÁRÁT SZÁRÍT FEL A SZÉL

(első nap)

A tóból áradó köd nem tűnik el: a tájhoz tartozik,
körüllengi arcom, mint egy ismeretlen illat.

A hegy lábánál fekvő házat megtalálni:
csak onnan indul út fel, a tetőre. Innen, a

partról a víz csónakkal áthatolhatatlan, éppen ezért
alá kell merülni, majd a túloldalon felszínre jönni.

Úszás közben a mozdulataim darabokra esnek, szétszakadnak
a sietség centrifugális gyorsulásában, aminek egyetlen tárgya

a vágy, hogy eggyé váljak a hegy belsejében szétáradó
élettel, minden folyamatok legősibbikével.

A HÁZ HELYÉN MOHA, CSAK AZ ABLAKKERET
DARABJAI A KÖVEK KÖZÖTT

50 *(második nap)*

A hegyhez közeledve mélyülő sötét. A némaság
lehet ilyen színtelen. Idelent

csak olyan növények élnek, amik képesek elviselni
ezt az emberen túli örvényt, a színek és szavak teljes hiányát.

A ház egykori helyén állok, ahonnan felfelé tart az út, fel
a hegy tetejére, ahol megreped a sötét.

A romokon pihenő moha hallgat, csak a szél zúg:
arról beszél, ami emberi nyelven
elmondhatatlan.

A HAJNAL KÖNNYŰ, A LÉPÉSEK NEHEZEK
A HEGYNEK NINCS KEZDETE ÉS VÉGE

(harmadik nap)

Félúton, a hajnal és éjszaka remegő érintésébe fúródva
elnémul az erdő. A ház apróra zsugorodott képe
a szélben: minden por, minden atom belőle ered. Fájdalmam

az elmúlás és emlékezés közé zár, széttépi arcomat.
A hegy tetejére vezető úton a csend, mint anyám
méhének melege.

Néha megállok, hogy megbizonyosodjam, merre tartok. Az
ezerféle tenger, az ezerféle hegy, az ezerféle moha: nincs
egy sem, ami ne lenne azonos.

Itt a hajnal. Némasága kövekként zúzza darabokra azt, ami
saját nyelvén beszél.

EGYSZERŰSÉG A MOZDULATBAN
A HEGYBŐL KIÁRAD AZ ÉLET ÉS MAGÁVAL SODOR

(negyedik nap)

51

Ahogy a hegy oldalán a felhők.
Közöttük a fény.

Elképzelem valaha élt álmaim súlyát, -mindegyik
valamilyen tárgyaltan hiányból fakad- még valóban
érezni kezdem, húz valami lefelé, a völgy irányába.

Zuhanásom íve, akár a kövek alatti élet, a hegygerinc
formáját ismétlő sziklák rései. Mint egy levél
a reggeli párában, olyan vagyok. A becsapódás

előtti utolsó pillanat - ha van kimondhatatlan létezés,
olyan most minden -; lefelé repülni, és elhinni
azt, hogy minden okkal lett ennyire néma.

Nedveiket elhullatták a lombok. A hegy alakja
már nincs szem előtt.

